

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., bytom Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci návrhu doručeného 25. novembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2006 doručená sťažnosť JUDr. P. P., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 5. júna 2006, ktorou namietal porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci návrhu doručeného 25. novembra 2005.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru v súvislosti s jeho návrhom z 25. novembra 2005 s tým, aby krajskému súdu prikázal prideliť návrh zákonnému sudcovi na rozhodnutie. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátkou.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 25. novembra 2005 doručil krajskému súdu návrh z toho istého dňa na zrušenie označenia stupňa utajenia. Pracovníčka elektronickej podateľne krajského súdu nevydala sťažovateľovi potvrdenie, ktoré by obsahovalo označenie spisovej značky, pod ktorou bude vec vedená, a meno zákonného sudcu, ktorému je vec elektronicke podateľňou pridelená na rozhodnutie. Svoj postup odôvodnila tým, že nevie, akým spôsobom má vec prideliť. Preto sťažovateľ predpokladal, že krajský súd mu doručí poštou potvrdenie elektronickej podateľne, ktoré bude obsahovať obvyklé údaje. To sa však nestalo. Sťažovateľ dostal iba prípis krajského súdu č. 413/2005 z 2. decembra 2005 spracovaný administratívnou pracovníčkou, ktorý však v nijakom prípade nemôže byť považovaný za rozhodnutie o návrhu sťažovateľa z 25. novembra 2005. Sťažovateľ považoval takýto postup za nesprávny a podal voči nemu sťažnosť 6. februára 2006. Nebol však úspešný, ako to vyplýva z prípisu krajského súdu č. Spr. 10023/06 z 22. marca 2006. S obsahom tohto prípisu sa nemožno stotožniť. Podaním návrhu z 25. novembra 2005 sa sťažovateľ stal účastníkom konania, pričom z návrhu bolo zrejmé, čoho sa sťažovateľ domáhal, a preto bolo povinnosťou krajského súdu návrh prijať zákonu zodpovedajúcim spôsobom a prideliť ho zákonnému sudcovi na rozhodnutie. Ani administratívna pracovníčka podateľne krajského súdu, ale ani predseda krajského súdu nemôžu svojvoľne rozhodnúť o tom, že riadne označený návrh nebude pridelený konkrétnemu sudcovi na rozhodnutie. Riadny návrh sťažovateľa bol teda vybavený iba administratívnym spôsobom. Postup krajského súdu treba považovať za odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

Krajský súd bezdôvodne odmietol vykonávať súdnictvo, čím znemožnil, aby zákonný sudca v rámci rozhodovacej činnosti rozhodol o návrhu sťažovateľa. Takýto postup

je porušením tak čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 prvej vety v spojení s čl. 13 dohovoru. Pre posúdenie vecí nie je rozhodujúce, či mala byť návrhu pridelená nová spisová značka, alebo či sa mal návrh viesť pod pôvodnou spisovou značkou 0029/99, pod ktorou bola vedená vec súvisiaca s odpočúvaním sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa na strane krajského súdu existuje podozrenie z porušovania jeho ľudských práv a základných slobôd.

Z podania sťažovateľa z 25. novembra 2005 doručeného krajskému súdu toho istého dňa, označeného ako „*Návrh na zrušenie označenia stupňa utajenia*“ vyplýva, že na krajskom súde je pod príslušným stupňom utajenia vedená vec sp. zn. 0029/99. Sťažovateľ s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b) vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 338/2004 Z. z. o administratívnej bezpečnosti (ďalej len „vyhláška“) navrhuje zrušiť označenie stupňa utajenia v tejto veci, lebo dôvody utajenia pod akýmkoľvek stupňom zanikli.

Z prípisu krajského súdu č. 413/2005 z 2. decembra 2005 adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že 28. decembra 2004 sudcovia krajského súdu na svojich rozhodnutiach o použití informačno-technických prostriedkov označených „*prísne tajné*“, ktoré boli vyhotovené do 31. decembra 2004, prehodnotili stupeň utajenia a zároveň ho znížili na stupeň „*dôverné*“. Týka sa to aj rozhodnutia, ktoré bolo vedené pod č. 0029/99.

Z prípisu krajského súdu č. Spr. 10023/06 z 22. marca 2006 vyplýva, že sťažnosť môže podať len účastník konania alebo strana v konaní, pričom sťažovateľ nemožno považovať ani za účastníka konania, ani za stranu v konaní. Postup pracovníčky elektronickej podateľne bol správny. Návrh na zrušenie označenia stupňa utajenia nemohol byť prijatý elektronickej podateľňou spôsobom predpokladaným ustanovením § 51 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“) ak pominula potreba ochrany informácie v určenom stupni utajenia, jedine pôvodca utajovanej skutočnosti rozhodne o zmene stupňa utajenia alebo o zrušení utajenia, pričom za pôvodcu utajovanej skutočnosti treba považovať sudcu,

ktorý je rozvrhom práce zaradený do rozvrhu služieb pre vybavovanie agendy, rozsah ktorej je uvedený v ustanovení § 51 ods. 3 zákona o súdoch.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by

mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Sťažovateľ vytýka krajskému súdu skutočnosť, že o jeho návrhu z 25. novembra 2005 nebolo rozhodnuté zákonným sudcom, pričom táto vec nebola zákonnému sudcovi ani pridelená na rozhodnutie. Doplneným podaním namieta aj porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností, ako aj podľa § 4 ods. 1 písm. b) vyhlášky pôvodca utajovanej skutočnosti, za ktorého treba v tomto prípade považovať príslušného zákonného sudcu krajského súdu, môže rozhodnúť o zmene stupňa utajenia alebo o zrušení utajenia., avšak takéto rozhodovanie pôvodcu utajovanej skutočnosti je rozhodovaním administratívneho charakteru, ktoré sa riadi len uvedenými právnymi predpismi, pretože je vyňaté aj spod pôsobnosti právnych predpisov o správnom konaní (§ 81 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností). Zároveň to znamená, že toto rozhodovanie v nijakom prípade nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2006